

DE AVONDBODE

ABONNEMENT

AAN HET BUREAU VAN HET BLAD, Warmoesstraat, N°. 206. En bij alle Boekhandelaars en Postkantoren van het Rijk.

ALGEMEEN NIEUWSBLAD

PREZIE

VOOR 3 MAANDEN, te Amsterdam... en Buitensteden franco... Advertentien. ZELVEN REGELS of minder... Elk regel meer... ZEGSEL voor elke advertentie en herbaling...

voor Staatkunde, Handel, Nijverheid, Landbouw, Kunsten en Wetenschappen.

Scheepsbouw en Scheepvaart.

Vuriglijk wenschen wij den voortdurenden bloei van den scheepsbouw, en het is in het belang daarvan, dat wij de pen hebben opgevat. Niet zonder reden zijn wij van het groote gewigt van denzelfven doordrongen. Immers deze behoest aanvoer van Noordsch hout, van hennep, van ijzer. Ter dienste van den scheepsbouw ziet men houtzagerij, mast- en blokkenmakerij, kopersmederij en pletterij, touwslagerij, zeildoekweverij, zeilmakerij, scheeps- en ankersmederij, spijkermakerij, traan- en teerkokerij, en wat niet al. Aan hoe vele handen geeft dus niet de scheepsbouw werk en dagelijksch brood, zonder nog te rekenen de menigte bakkers, slaggers, kleeder- en schoenmakers en dergelijken, die weer een gedeelte van hun bestaan door dezen erlangen. Wie, die dit alles bedenkt, gevoelt niet het algemeen belang, dat het vaderland bij den scheepsbouw heeft.

Eenmaal was de scheepsbouw veel belangrijker in Nederland dan thans, en gaf welligt aan tienmaal zoo vele huisgezinnen het onderhoud. Doch ze zijn voorbij, de tijden van voorhoen, toen zelfs Franschen en Engelschen hunne beste schepen in Nederland lieten bouwen of aldaar kwamen koopen. Zelfs zijn ze voorbij, de tijden, toen, nadat de Navigation-act van Cromwell daarentrent eene groote omwenteling had te weeg gebragt, een Hollandsch schrijver nogtans met het volste recht zeide, «dat de scheepsbouw in Holland niet moet worden geconsidereerd als eene pure consumptie, maar een zeer gewigtige manufacture en koopmanschap.» Toen, in de tweede helft der 17e eeuw, voorzagen wij nog grootendeels het Noorden en het Zuiden van Europa van schepen; maar ook toen telde men enkel aan de Zaan 50 groot-scheepmakers, en in elke der Noord-Hollandsche steden, welke aan de Zuidzee gelegen zijn, liepen in één jaar meer schepen van stapel, dan thans, in al die steden te zamen genomen, in vijf jaren. De tijden zijn veranderd, en wij gelooven gerustelijk te mogen zeggen, dat het onmogelijke zoo verlangd worden, indien wij begeerden, even als in de 17de eeuw, of zelfs als in de eerste helft der 18de eeuw, op nieuw de scheepsbouwers van Europa te worden. Wij mogen hopen, dat, door stevigen bouw en goede bezeildheid, de Nederlandsche schepen althans een gedeelte van den ouden roem zullen herkrijgen, en aldus de weg zal gebaad worden, tot belangrijken verkoop van dezelve naar buiten 'slands. Wij mogen hopen, ja, dat op die wijze onze scheepsbouw, met der tijd, eene wezenlijke ondersteuning zal onderwieven — maar wij kunnen er slechts op waken.

Willen wij echter onzen scheepsbouw, met den geheelen aankleve van dien, op de tegenwoordige hoogte handhaven, en voor teruggang behoeden, dan zullen wij zelven daartoe moeten medewerken; dan zal onze eigen ijver daartoe krachtig de handen aan het werk moeten slaan — dat wil zeggen, dat wij alsdan aan onze scheepvaart meerdere uitbreiding moeten geven.

Wanneer wij nagaan, dat het getal zeeschepen, jaarlijks in Nederlandsche havens binnen vallende, voor de helft bestaat uit schepen onder vreemde vlag; wanneer wij in aanmerking nemen, dat in de vaart tusschen Groot-Brittanje en Nederland, tusschen de Vereenigde Staten van Noord-America en Nederland, het geringste getal schepen uit Nederlandsche beere staat, dan zal het wel niet twijfelachtig zijn, of er kunnen meer van onze eigen bodems in die vaart gebruikt worden. Bedenken wij, dat de vaart op de Middellandsche zee en de Levant, in de 17e en in de 18e eeuw zoo de Middellandsche vlag bezocht, diezelfde vlag thans maar zeldzom door de Nederlandsche vlag bezocht, diezelfde vlag thans maar zeldzom zaam ziet; mag men zich dan niet afvragen, wat daarvan de oorzaak is? Zijn de bronnen voor den handel in die streken dan zoo aanmerkelijk verminderd? Wij kunnen hier in geene bijzonderheden treden, en moeten ons derhalve enkel vergenoegen met de vraag ontkennend te beantwoorden. Zijn niet koloniale en Nederlandsche producten in die streken gewild? Heeft aan den anderen kant het Zuiden van Rusland geene reuzenschreden gedaan tot ontwikkeling van landbouw en veeteelt? Zijn er, al ware het enkel ter vrachtaart, geene ladingen te bekomen, te Odessa, te Konstantinopel, te Smirna, te Trieste, te Venetië, om van eene menigte andere havens, vooral in de Middellandsche Zee, niet te gewagen? Hoe is het tegenwoordig met de vaart op de Fransche havens aan den Oceaan, hoe met de vaart op de Oostzee en het Noorden? Sedert eeuwen is men in die havens aan de Nederlandsche schepen gewoon, en ziet ze bij voortdurend gaarne. Wat is van de aanzienlijke scheepvaart op die havens geworden? Is er niet bij voortdurend vraag naar Nederlandsche schepen tot bevrachting, en niet zelden te vergeefs?

Wie is niet overtuigd, dat, ten aanzien van alle de genoemde havens, onze scheepvaart voor aanzienlijke uitbreiding vatbaar is?

Doch wij moeten onze oogen ook een weinig verder om ons heen slaan, en nemen daartoe de lijst in handen der schepen, in den loop van het jaar 1838, in de Nederlandsche havens binnen gekomen. Hoe vele treffen wij aan, welke van de westkust van Africa of de naburige eilanden zijn te huis gekomen? Voorheen werd die kust, zoo wel als de Kanaarische en Kaapverdiche eilanden, tot en met Neder-Guinea, als dagelijks door Nederlandsche schepen bezocht, en gezinsins om slavenhandel te drijven. Met genoegen nogtans hebben wij vernomen, dat de handel, op de kust van Guinea althans, zich eerlang, dank zij den ondernemings geest van eenige Amsterdamsche kooplieden, in eenige herleving zal hebben te verheugen. — Menigvuldig zijn de eilanden, uitgebreid zijn de kusten, welke bespoeld worden door den grooten boezem, onder den naam van Karibische Zee en golf van Mexico bekend: hoe vele schepen zijn van daar in het afgelopen jaar ingeklaard? Wanneer wij de havens van het eiland Kuba uitzonderden, dan schamen wij ons het cijfer op te geven; en echter zijn er onder de bedoelde eilanden, welke aan Nederland toebehooren, en van waar, eene eeuw geleden, minstens 50 schepen 'sjaars in de havens van Nederland binnen vielen. — Is niet wellicht daarentegen het getal zoo veel grooster der schepen, welke de Oostkust van Zuid-America (Guiana buiten gesloten) hebben bezocht? Het is waar, wanneer wij het jaar 1838 met het onmiddellijk voorafgaande vergelijken, dan is de vaart in het vorige jaar merklijk toegenomen, en bedraagt nagenoeg eens zoo veel als in 1837, en wij meenen de verwachting te mogen uiten, dat de vaart op Paraita, Pernambuco, Rio Janeiro en Buenos-Ayres niet enkel voor meerdere uitbreiding vatbaar is, maar ook verder zal toenemen. — Te vergeefs evenwel zoeken wij op de lijst naar een enig schip, dat de Westkust van America heeft aangedaan. De Nederlandsche vlag schijnt dus in de tweede helft van 1837, en in de eerste helft van 1838 gewapperd te hebben, evenmin te Concepcion als te Valparaiso, te Aripa of te Arequipa, evenmin te Lima, (of eigenlijk Callao), als te Payta, Guayaquil of Panama. Terwijl er in Engeland van gesproken wordt, op eene geregeldde stoomvaart daar te stellen tusschen Liverpool of eenige andere Britsche haven en Chagres, ten einde, door eene onmiddellijke gemeenschap met Panama, aan den Britschen handel op de westkust van America meerdere levendigheid bij te zetten, vertoont zich de Nederlandsche vlag op die westkust uiterst zeldzaam, en als bij uitzondering. Het is hier de plaats niet, om de handelsvoorwerpen, voor de onderscheidene havens dier kust geschikt, op te noemen, of, om over de handelbetrekkingen aldaar uit te weiden; doch, die daaromtrent verlangd ingelicht te worden, verwijzen wij met vertrouwen tot het belangrijke werk van onzen landgezoot den kapitein-luit. ter zee J. Boelen Jz., Reize naar de Oost- en Westkust van Zuid-America, enz. (Amsterdam bij Ten Brink en de Vries). Wij gelooven hier nog te moeten bijvoegen, dat, zal de Nederlandsche scheepvaart op de Westkust van America niet voordeel gedreven worden, en in staat geraken zich aldaar behoorlijk te handhaven, die kust ook geregeld door een Nederlandsch oorlogsfregat behoort bezocht te worden. Daarenboven zijn wij overtuigd, dat ook andere kusten en eilanden veel te zeldzaam Nederlandsche oorlogschepen zien verschijnen.

Slechts dan alleen, wanneer op de aangeduide en op andere wijzen aan de Nederlandsche scheepvaart eene grootere uitbreiding wordt gegeven, zal zij in staat zijn de verdere ontwikkeling van den scheepsbouw te ondersteunen, en dien zoo belangrijken tak van Nederlandsche nijverheid bij den tegenwoordigen bloei te handhaven.

NEDERLAND.

AMSTERDAM 29 Mei. Uit Utrecht schrijft men, dat de arrondissement-regtbank den 27 dezer uitspraak heeft gedaan wegens de possessoire actie tegen den aanneemer der spoorwegen, en dat wel in strijd met de conclusien van het openbaar Ministerie, zoodat den gedaagde gelast is, de verdere werkzaamheden te staken, alles in zijnen vorigen staat te herstellen, met magtiging op den eischer, om, in geval de gedaagde daartoe in gebreke mogt blijven, zulks voor rekening en ten koste van den gedaagde te doen bewerktelligen. Voorts is de gedaagde veroordeeld tot vergoeding van kosten, schaden en interessen, nader bij staat te begrooten, zijnde het vonnis uitvoerbaar verklaard bij voorraad en zelfs bij lijfswang,

ingezal de schade f 150 mogt te boven gaan. Eindelijk is de gedaagde nog verwezen in de kosten der procedures.

— Naar men verneemt, heeft Z. M. de gevraagde concessie verleend tot het daarstellen eener stoomvaart tusschen Wormerveer en Amsterdam.

Ook zegt men, dat er ijerige pogingen in het werk worden gesteld tot het doen graven van eenen zijtak van het Noord-Hollandsche kanaal naar Wormerveer, ten einde alzoo de Zaan met dit kanaal in onmiddellijk verband te brengen, hetgeen aan het handelverkeer der in die streken liggende dorpen eene groote uitbreiding zoude geven.

— Door Z. M. zijn bij de mobiele schutterij van Zuid-Holland de navolgende benoemingen gedaan: 3de afd. 1de bat.: tot kapitein, Everard Adriaan Tegel; tot 1sten luitenant, Albert Gerard Tegel; tot 2den luitenant, Cornelis Jacob Moreau; 2de bat.: tot 2den luit., Willem Jacobus Hansen.

— Uit Leenwarden meldt men, dat aldaar in den avond van den 25 dezer door de leerlingen der stedelijke muzikschool, onder directie van den heer L. Kullerath, eene repetitie is gehouden, waarbij de uitvoering van onderscheidene muzikstukken met groot genoegen is gehoord. Onder anderen, moeten eene symphonie en eene ouverture van Kalliwoda bijzonder de goedkeuring hebben weggedragen, en de gunstigste verwachtingen ontrent deze nuttige inrigting doen ontstaan.

— In het Journal de la Haye leest men het volgende: «De betreurenswaardige dood van den jongen prins Willem van Saxe-Weimar maakt bij voortdurend het onderwerp uit van al de gesprekken, voornamelijk te Nijmegen, alwaar men geene lfredenen genoeg heeft op den afgestorvene. Hij was een toonbeeld van weldadigheid; nimmer heeft een ongelukkige zich tot hem gewend, zonder getrouwd en geholpen te worden; hij bezocht in persoon de woning van den arme, om aldaar, met de mitgezochte kiescheheid, zijne weldaden uit te storten. De bewoners van Arnhem, alwaar deze prins zijne eerste onderwijs heeft genoten op de kostschool van den heer de Jong, waaruit verdienstelijke kweekelingen voor de militaire academie te Breda en voor het koninklijk instituut voor de zeevaart te Medemblik zijn voortgekomen, zijn niet de laatste om aan zijne nagedachtenis eene rechtmatige hulde te brengen.»

's GRAVENHAGE 28 Mei. Z. K. H. de Prins van Oranje is heden morgen, en Hoogstdezelfs oudste Zoon, Z. K. H. de Erfprins, gisteren avond, uit Tilburg in deze residentie teruggekeerd.

— H. D. H. Mevrouw de hertogin van Saxe-Weimar is eergisteren avond in deze residentie teruggekeerd. H. K. H. Mevrouw de prinses van Oranje, benevens de overige leden van het koninklijk gezin, hebben onmiddellijk, na dit arrivement, bezoeken van condoeance bij H. D. H. afgelegd.

— In den afgelopen nacht zijn in de Nederl. Israëlitische synagoge alhier, eenige daarin aanwezige koperen bussen gewelddadig opengebroken, door personen, die zich, naar men vermoedt, in die kerk hebben laten insluiten, aangezien er geene uiterlijke teekenen van braak of geweld ontdekt zijn.

— De nieuw heroepen predikant bij de Evangelisch Luthersche gemeente alhier, de Wel-Eerw. heer Dr. Meppen, uit Schiedam, zal aansaandend zondag door den Wel-Eerw. zeer geleerden heer Loman, predikant dezer gemeente te Amsterdam, plegtig worden ingezegend, zullende de bevestigde leeraar op zondag 9 Junij zijne introë-predikatie houden.

SCHIEDAM 26 Mei. Door den kerkenraad der Evangelisch Luthersche gemeente alhier is, ten einde in de vacature te voorzien, een drietal van predikanten gevormd, waarop gebragt zijn de welverwaarde heeren J. C. Loch te Groede, J. C. Kinderman te Edam, P. J. V. Dusseau te Winschoten en Winschoterzijl, laatstgenoemde met het lot tegen C. D. Viehoff te Monnickendam.

ZWOLLE 26 Mei. Na in den voormiddag van heden door den wel-eerw. zeer gel. heer van Senden plegtig te zijn bevestigd, deed onze nieuwe leeraar de wel-eerw. zeer gel. heer Vroom, in de avond-golddienst-oefening, onder eene talrijke schare toehoorders, zijne intrede bij de hervormde gemeente alhier.

Part. Corresp. TILBURG 28 Mei. Het enige nieuws alhier is, dat Z. K. H. de prins van Oranje dezen morgen naar 's Gravenhage is vertrokken; en

MINNENWERK.

HET VOORoorDEEL.

De heer ARTHUR MONNERET, jong advocaat, die zich door zijne vlijt en bekwaamheid eenen naam begon te maken, bragt den vacante-tijd bij de gravin L., eene vriendin van zijne moeder, door. Verheugd, registers en processen eens voor eenige dagen vaarwel te kunnen zeggen, ging hij met andere jongelieden op de jacht, en allen kwamen des avonds terug, vol van hunne wapenfeiten van den dag, welke zij aan de dames met schitterende kleuren verhaalden.

«ERNEST,» zeide mevr. DE L. tot haren zoon, «laat die jacht toch daar. Kom, doe ons liever een verhaal.»

«Een verhaal!» antwoordde deze, «dit gaat den advocaat aan; die heeren weten alles, en hunne stukken bevatten soms de zonderlingste en trefendste daadzaken. Wat in de regtzaal voorvalt, is niets lij hetgeen zij in het belang hunner cliënten verzwijgen; vraag slechts aan ARTHUR.»

«Zoo gij wilt, mevrouw,» sprak deze, «zal ik u mijne laatste zaak verhalen.»

«Het zal mij zeer aangenaam zijn.»

«Gij verbeeldt u niet, dames,» begon onze jonge advocaat, «hoe groot de teleurstellingen en onaangenaamheden zijn, die een nieuweling in de pleitzaal ondervindt. Men waant zich eenen DEMOSTHENES of CICERO, en men ziet zijne miskende welsprekendheid door de geringste cliënten versmaad; tegen eenen PHILIPPUS van Macedonië, tegen eenen VERRES zou men willen pleiten, en men acht u niet eens in staat om over eenen nietigen scheidsnuur het woord te voeren. In de criminele zaken zijn onze oude advocaten, looze vossen, vooruit, die het alibi en de niet voorbedachtigheid met eene ware bekwaamheid pleiten. Echter zijn er vele misdadigers, voor welke het Hof ex officio eenen verdediger benoemt.

«Dit is dikwijls mijne taak geweest; dames, en gij zoudt niet gelooven, hoe onaangenaam de toestand is van eenen advocaat, met deze veelal hope-looze zaken belast. Hij, die, in eenen kerker geworpen, zich weldra voor zijne regters, wegens eene hoofdmisdadig, zal moeten verantwoorden, is van

alle gezelschap afgezonderd; hij begrijpt, dat de door hem beledigde maatschappij hem eene gestrenge rekenschap van zijne daden zal afvorderen; dat zijne familie hem aan zijn lot zal overlaten, en dat zijne vrienden onvermogen zijn, om hem te hulp te komen; maar dezelve wet, aan welker onverbiddelijke toepassing hij blootgesteld is, zal hem echter eenen gids, eenen beschermer toevoegen. Wanneer een advocaat, derhalve, de gevangenis van eenen beschuldigde binnen treedt, beschouwt deze hem als eenen beschermengel, die leven, of ten minste hoop aanbrengt; de advocaat is dan voor den misdadiger meer dan de docter voor den zieke, wanneer hij zijn ledakant nader. De docter bezoekt een lijdend wezen, wiens brein door de koorts in verwarring is gebragt; de verdediger daarentegen bezoekt eenen sterken, gezonden man, wiens denkvermogen door de eenzaamheid en het besef des gevaars gescherpt is. Ook heeft men voor ons geen geheim: de beschuldigde weet, dat wij hem niet zullen verraden, maar, dat wij aangesteld zijn om hem, zoo mogelijk, te redden; en wat hij den geestelijk, zelfs niet zoo toevertrouwen, vertrouwt hij zijnen advocaat: aan dezen ontlast hij zijn geweten. Zoodra hij ons ziet, bekent hij de misdaad, de bedoeling daarvan, en klimt op tot het eerste denkbeeld van het noodlottig drama, waarvan hij de hoofdpersoon is geweest. Wij vernemen alles: plaats, tijd, omstandigheden; niets wordt ons verzwegen. Het menschelijk hart wordt ons tot in zijne binnenste schuilhoeken bekend. Het is niet om onze belangstelling op te wekken, dat de misdadigers aldus handelen, maar zij oordeelen, dat men wel ouderdijgt zijnde, beter hunne verdediging zal voordragen.

«Bij de laatste zitting van het Hof van Assises, werd ik door den president met de verdediging van zekeren PIERRE FOURNEL belast. Deze werd van diefstal en moord beschuldigd. Toen ik voor de eerste maal zijn hok binnen trad, riep ik hem van de deur toe: beken mij niets, want gij wilt, dat ik u verdedigen zal; anders zal ik mij genoodzaakt vinden mij te recuseren, en bedenkt, hoezeer zulks uwe zaak zou benadeelen.

«Ik sprak tegen eenen jongeling, wiens levendige blikken en schalksche glimlach geene de minste ongerustheid verriedden.

«Ik heb de acte van beschuldiging gelezen, hernam ik; de zaak is zeer bedenkelijk. Den 27 Augustus l.l. tusschen negen en tien ure des avonds, in eenen pikdonkeren nacht, waart gij op den weg van Pierre-fitte naar St. Denis; gij hebt eene chais aangehouden, die gij vooreerst

van den weg afgeleid hebt; voorts hebt gij de riemen losgesneden, en eenen pachter, GIRARD genaamd, benevens zijne vrouw, met welke hij zich naar St. Denis begaf, vermoord; gij hebt ze beroofd, en toen bedaard uwen weg vervolgd. Honderd schreden verder heeft men u gearresteerd en in het bezit gevonden van een gouden horloge, en van eene beurs, 110 fr. bevatende, beiden uwen slagtoffers ontstolen. Gij hadt nog in uwen zak het mes, waarvan gij u tot het plegen dezer moorden hadt bediend. Hadt gij medeplichtigen? het blijkt van ja, want zoo sommige der op de plaats der misdaad geprente voetsporen met de maat uwer schoenen overeenkomen, zijn er ook andere, die veel grooter en breeder zijn. Uw medeplichtige heeft zich tot dusverre aan de nasporingen van het gerecht weten te onttrekken. Dit zegt de acte van beschuldiging, PIERRE FOURNEL; wat hebt gij tot uwe verdediging in te brengen?

«Ik een moordenaar! ik een roover! riep hij uit, met eene oogenschijselijke opregtheid, die mij te gelijk trof en met blijdschap vervulde. Ik verzeker u, dat ik niet in staat ben, aan een kind kwaad te doen; en in mijn gansche leven heb ik zelfs geene speld gestolen.

«Wel, zeer wel, antwoordde ik; maar verhaal mij toch, wat gij den 27 Augustus, tusschen negen en tien ure des avonds, uitgevoerd hebt?

«Mijn waarde heer, ik ben nu vijf en twintig jaar oud en te Beaumont geboren. Sedert mijne kindschheid ouderloos zijnde, werd ik, omtrent negentien jaar geleden, door RICHARD, een pachter van Pierre-fitte, in dienst genomen. Sinds twee jaren nu heeft RICHARD eene melkmeid, die heerlijk schoon is; gij kent BETJE niet, mijnheer?

«Volstrekt niet; maar pas op, wij zijn wel verre van ons onderwerp afgedwaald. Wat heeft dit alles gemeens met den moord, waarvan gij beschuldigd zijt?

«Ik heb dien moord niet begaan; gij zult het zien. Gij moet weten, dat ik BETJE bemint, en dat wij spoedig te zamen zouden trouwen. De 27 Augustus was een zaterdag, en ik had eenig geld van RICHARD ontvangen. Ik kwam op het denkbeeld des avonds van Pierre-fitte te verzuimen, om te St. Denis voor BETJE een kleinood te koopen; het arme trekken, om te St. Denis voor BETJE een kleinood te koopen; het arme meisje bezat niet eens een kruis à la Jeannette. Ik ging ten noegen ure op mijn weg, toen de arheid afgekoopen was, zonder iemand iets te zeggen; op eens sloot mijn voet tegen een hard voorwerp; ik legde er mijne hand op; het

schijnt zich voor het oogenblik nog niets te bevestigen; omtrent het ver- trek der corpsen uit onze provincien.

MIDDELBURG 27 Mei. Gisteren avond heeft de wel-erw. zeer gel. heer Slotemaker C., onlangs tot predikant bij de hervormde gemeente alhier benoepen, in de Nieuwe kerk, voor eene zeer talrijke vergadering, zijn dienstwerk plegtig aanvaard.

Part. Corresp. SAS VAN GENT 27 Mei. Bij gelegenheid van de Pinksterdagen is aan vele Belgen vergund geworden alhier binnen te komen, doch daar bij deze gelegenheid eenige ongeregelheden hebben plaats gehad, zoo is hem dit in het vervolg ontzegd, ten einde de algemeene rust niet op nieuw mogte verstoord worden.

Part. Corresp. BRUSSEL 28 Mei. Gisteren zijn de pleidooijen in de zaak van Bartels en Kats ten einde gebracht, welke echter niets bijzonders meldingwaardig hebben opgeleverd, dan dat het openbaar Ministerie deze gelegenheid heeft gebruikt om in vrij sterke bewoordingen het gedrag van den heer Dumortier af te keuren, die bij gelegenheid van het feestmaal, dat hem dezer dagen door de studenten van Gent was aangeboden, de tegenwoordige ministers heeft vergeleken bij Hugonet en Imbercourt, vroeger onder Margaretha van Vlaanderen wegens zoogenaamd verraad aan de woede des volks prijs gegeven.

Heden heeft het hof de repliek der verdedigers aangehoord en ten 1 ure de debatten voor gesloten verklaard; waarna aan de Jury 123 vragen ter beantwoording zijn voorgesteld. Men verwacht dertzelver uitspraak eerst op den laten middag.

BRUSSEL 28 Mei. De Senaat heeft in zijne zitting van gisteren met de beraadslagingen over het ontwerp van wet betreffende de Scheldevaart eene aanvang gemaakt, en de heer Dumortier heeft reeds vroeger aangekondigde amendementen voorgedragen, waarbij de terugbetaling van den tol op de Schelde aan de Belgische schepen tot op twee derden en aan die van vreemde naties tot op een derde beperkt wordt, terwijl tevens de drie additionele opeenten zouden afgeschaft worden.

Aan de discussie hebben de heeren baron Dubois, marquis de Rodes, graaf de Baillet en de mini. ter van Financiën voor het oorspronkelijke ontwerp, en de heeren baron de Moereghem, ridder de Bousies, Dumortier, en graaf de Renesse, ten voordeele van het amendement deel genomen.

Ten 5 ure is de zitting opgeheven, en tot morgen verdaagd.

FRANKRIJK.

PARIS 27 Mei. De *Moniteur* berigt, dat de prins de Joinville thans nacht naar Toulon zal vertrekken, om zich vervolgens met het escader van den schout bij nacht Lalande te vereenigen, van hetwelk Z. K. H. tot chef van den staf is benoemd, terwijl onderscheidene schepen op het punt zouden zijn, see te kiezen, ten einde zich naar het Oosten te begeven.

Ook de hertog van Nemours heeft deze hoofdstad verlaten, om een pleisiertochtje, langs de kusten van de Middellandsche zee en van den Oceaan, te doen. Z. K. H. moet zich te Cette inschepen.

In den afgelopen nacht heeft er eene buitengewone drokte aan het departement van Marine geheerscht, eendeels tot het in gereedheid brengen van dépêches aan de bevelhebbers der onderscheidene havens, anderdeels ten einde de stukken te vereenigen, welke de commissie van de Kamer der Afgevaardigden behoeft, tot het onderzoek van het aangevraagde crediet van 10 miljoen francs.

Dezelfde bedrijvigheid wordt ook aan het departement van Oorlog opgemerkt, en zoude men reeds, naar men zegt, de officieren benoemd hebben, die aan het hoofd eener Fransche krijgsmagt zullen staan, ingeval het gouvernement mogt besluiten een observatie-corps naar het Oosten te zenden. Men heeft insgelijks reeds de havens aangewezen, alwaar de troepen zich ten dien einde zullen vereenigen.

Men verzekert, dat twee onderaan van het ministerie van Buitenland- sche zaken dezen morgen naar Konstantinopel zijn vertrokken, met dépêches voor onze gezant aldaar, en voor de consuls in den Levant.

De gewone correspondentie zegt, dat alle berigten den aanjogt van het Turksche leger naar Syrië bevestigen. Onder anderen, leest men, omtrent de belangrijke gebeurtenis, nog in den *Compte de l'Etat*, eenen brief uit Triest van den 18 dezer, waarin gezegd wordt, dat de stoomboot, uit de Levant, dienzelvend dag aldaar aangekomen, het berigt heeft gebracht van het overtrekken van den Eufrat door een Turksch leger van 50,000 man. (Zie ook Part. Corresp. FRANKFORT en de rubriek TURKIJE.)

In eenen brief uit Konstantinopel van den 7 dezer leest men, dat de beweging van het Turksche leger naar Samosot de geheele diplomatie in de weer zoude gebracht hebben, en dat er dien ten gevolge bij de Porte onderscheidene nota's waren ingediend; waarop Nourri-Effendi moet geantwoord hebben, dat het verlaten van Malatia door de krijgsmagt der Porte uitsluitend moest worden toegeschreven aan de ongezonde, en tevens uit een krijgsmagt eegpunt nadeelige ligging dier plaats. Nourri-Effendi schijnt echter ten slotte verklaard te hebben, dat de Sultan in elk geval zich had willen in staat stellen, om aan eenen eventuelen aanval van het Egyptische leger het hoofd te kunnen bieden.

De briefschrijver zegt voorts, dat de Turksche vloot binnen ééne maand see zal kunnen kiezen, hoewel het nog onzeker is, of alle schepen tegen dat tijdstip in gereedheid zullen zijn, en of deze zeemagt, even als gewoonlijk, zich in de wateren van den Bosphorus zal ophouden.

Ook moet het Turksche gouvernement eene vrij belangrijke maatregel genomen hebben, namelijk de daarstelling van een corps sappers, uit 3,000 Grieksch-Armenisch en Levantisch samengeteld. Sinds de Grieksche omwenteling, had men nog geen opening gedaan van de zoogenaamde Bays's in het Turksche leger.

Het *Journal des Débats* deelt eenen brief uit Alexandria van den 2den dezer mede, welke door Artin-Bey, een Secretaris van den Egyptischen Onder-Koning, is geschreven, en waarvan het volgend is inhoud:

«Alzo zouden, in weêrwil van de vreedzame pogingen van Frankrijk, Engeland en Oostenrijk, de onlusten zijn uitgebroken; tusschen den Sultan en Mehmet-Ali. Inderdaad, om te Bir te kunnen katapren, moeten de

Turken den Eufrat zijn overgetrokken, welke rivier de grens tusschen de beide strijdende partijen vormt; en ieder schijnt allier te gelooven, dat zoo dit werkelijk heeft plaats gehad, er reeds door Ibrahim-Pacha aan het Turksche leger een veldslag heeft moeten geleverd zijn, waarvan de uitslag niet twijfelachtig voorkomt.

«Het Turksche leger, tellende ongeveer 45 tot 50 duizend man, en tamelijk wel van geslacht voorzien, zou de begergen van den Taurus verlaten hebben, om Syrië van achteren aan te vallen, alwaar hetzelfde door zijne tegenwoordigheid eene algemeene opstand hoort te bewerken. Dit leger zou in drie corpsen verdeeld zijn, waarvan het eene, den regtervleugel uitmakende en 16,000 man sterk, op den linker-oever van den Eufrat zou manoeuvreren; ten einde de hand te feiken aan de versterkingen, welke de Pacha van Bagdad moet aanbrengen; het tweede corps van 20,000 man zou den Eufrat te Bir zijn overgetrokken, alwaar het zich zoekt te versterken; het derde van 15,000 zou de bergengten bezet houden, om de gemeenschap met Konstantinopel te verzekeren. Dit leger zou geene magazijnen, dépôts, noch leestogt hebben, en voorts even slecht georganiseerd als zonder krijgsmagt zijn.

«Omtrent de strijdkrachten van den Onder-Koning heb ik meer stellige berigten. Mehmet-Ali heeft op dit oogenblik in zijne Staten ongeveer 200,000 man onder de wapenen, waarvan zich ongeveer 100,000 in Syrië bevinden, welke aldus verdeeld zijn:

«De infanterie telt drie garde-regementen: 9,600 man; een regiment artillerie: 3,200 m.; veertien linie-regementen 44,800 m.; drie trein-regementen: 9,600 m.; onregelmatige troepen: 4,000 m.; te zamen 71,200 man. De cavallerie bedraagt drie garde-regementen: 2,550 m.; twee regimenten artillerie: 1,700 m.; negen linie-regementen: 7,650 m.; onregelmatige troepen: 16,000 m.; te zamen 27,900.

«Deze troepen zijn slecht gekleed en worden niet betaald, maar hebben vrij aanzienlijke magazijnen, eenige goedheid, krijgsmagt en vooral organisatie zijn verre verheven boven die der Turken; zij bezitten overigens eene zedelijke kracht, welke het gevolg is van hunne jongste overwinningen op de Turken. Ibrahim-Pacha heeft om zich in zijn kamp te Aleppo, 30,000 man versenigd; het overige zijner regimenten is in Syrië verspreid, om de aldaar heerschende ongewoondenheid te beteugelen. Men gelooft echter, dat, zoo Ibrahim niet geslagen wordt, aldaar geen ernstige opstand zal uitbreken.»

«De *Presses* bevat over de jongste aanvraag van 10 miljoen francs, door het Gouvernement aan de Kamers gedaan, een artikel, hetwelk geschikt schijnt, om eenig licht te verspreiden over de bedoelingen van Frankrijk, omtrent het Oosten.»

«Zoo men zich rekenschap wil geven van den ijver, waarmede het Fransche gouvernement aan de Kamers een crediet voor maritieme wapeningen heeft gevraagd, behoort men in overweging te nemen, de omstandigheden; die de jongste ontwikkelingen in het Oosten hebben gekenmerkt. In 1833 zijn er tusschen de Porte en Mehmet-Ali schikkingen getroffen, waarbij de Onder-Koning, behalve de landen, welke sinds langen tijd onder zijn beheer waren, ook geheel Syrië, alsmede het district Adana verkreeg. Deze concessien van de Porte maakten toen een einde aan de vijandelijkheden, doch Turkijë gevoelde zich te zeer verdederd, om niet te voren zijne maatregelen te nemen tegen elke nieuwe vordering van den Egyptischen Onder-Koning.

«De Porte maakte derhalve gebruik van Ruslands stemming ten haren opzichte, en sloot met deze Mogendheid, op 8 Julij 1833, het bekende tractaat van Unkar-Szelessi, hetwelk naderhand zoo dikwerf is ter sprake gekomen.»

«Dit tractaat is nimmer op eene officiële wijze bekend gemaakt, hoewel dezelve voornaamste bepalingen geen geheim zijn gebleven. Het gewigt, hetwelk daaraan reeds van den beginne af door de kabinetten van Frankrijk en Engeland werd gehecht, alsmede de vertoogen, welke bij deze gelegenheid, door de genoemde kabinetten bij het Russische gouvernement en bij de Porte werden ingediend, deden begripjen, dat groote belangen door dat tractaat zich konden bedreigd vinden. Dit tractaat is geldend voor 3 jaren, en bepaalt een aanvullend en verdedigend verband tegen elken binneland- schen of inwendigen inval, van welken aard ook, tusschen de beide voornam- tende partijen. Rusland heeft zich daarbij verbonden aan de Porte en den binneland- schen inval te handhaven, en te verspreiden, welke de beide behoeven en bij een toegewezen artikel, hetwelk voornamelijk de andere kabinetten heeft verontrust, is overgenomen, dat Turkijë, in geval van nood, de zeen- ge en der Dardanellen voor alle vreemde schepen zal sluiten.»

«Dit tractaat werd algemeen beschouwd, zoodra men daarvan kennis droeg, als ten voordeele van Rusland een protectoraat daarstellende, waarvan de strekking van grooten omvang kon zijn, en tevens op eene beduidende wijze het Europeesche evenwigt aandoen. Zoo als wij gezegd hebben, werden levendige vertoogen daartegen door Frankrijk en Engeland te Petersburg en Konstantinopel gedaan; de Fransche zaakgelastigde maakte aan het Rus- sische kabinet formeel bekend, dat, zoo de bepalingen des tractaats later eene gewapende tusschenkomst van Rusland in de geschillen tusschen de Porte en Mehmet-Ali mochten te weeg brengen, Frankrijk zich geheel vrij zoude achten zoodanige gedragingen te volgen, als de omstandigheden aan hetselve gaven zouden doen oordeelen, en tevens te handelen als of het tractaat niet bestond.»

«In de diplomatische taal hebben dergelijke verklaringen gewigt, en het antwoord van het Russische kabinet was niet minder betekenisrijk: «de Kei- zer,» zoo drukt zich de heer van Mettelrode in ééne nota uit, «de Kei- zer is besloten om getrouwelijk en in voorkomende gevallen de verbind- tenissen na te komen, welke uit het tractaat van 8 Julij voortvloeijen, handelende derhalve als of de nota van den Franschen zaakgelastigde niet bestond.»

«Daarbij is de zaak toen gebleven, en men ziet, dat dezelve niets vriend- schappelijks voorspelt. De hervatting der vijandelijkheden tusschen de troepen van den Onderkoning en die van de Porte, thans de toepassing van het *casus foederis* in de oogen van de Mogendheden, ondertekening van het tractaat van Unkar-Szelessi, konnende regeringsmaatregelen; zoo is het gemakke- lijk te bezien, dat het Fransche gouvernement, na hetgeen voore gezegd is, met zijn belang, en met zijne waardigheid heeft overeenkomstig gehandeld, de wapeningen te bespoedigen, en zich in staat te stellen om te handelen. Door deze houding aan te nemen, is onze regering, men moet het erkennen,

zich gelijk gebleven met al de diplomatische handelingen sinds 1832. Doch er valt over te onderzoeken of deze handelingen, die ten doel schijnen te heb- ben, om onze staatkunde in verband met die van Engeland te doen blij- ven, een volledig begrip daarstellen van de waachtige belangen van Frankrijk in het groote Oostersche vraagstuk. Dit onderwerp is, te gewigtig, om ter loops te worden aangeroerd.»

«De *Courier Français* zegt, dat Pruisen en Rusland er op zouden aandringen, dat, als eene annexie, bij het tractaat der 24 artikelen zoude worden gevoegd, eene bepaling, ten einde de slechting der sinds 1815 op- gezigte Belgische vestingen te doen plaats hebben.

«Bij gelegenheid van de verkiezing te Bourgneuf, van den heer Peyramont tot lid van de Kamer der Afgevaardigden, in plaats van den heer Emile de Girardin, zijn eenige ongeregelheden voorgevallen, welke echter geene ernstige gevolgen hebben gehad.

«Omtrent het ontdekken van eene legitimistische zamenzwering te Avignon, verneemt men, dat de politie zich op den 17 dezer naar een huis aldaar heeft begeven, hetwelk als de gewone vergaderplaats der leden was aangewezen, en aldaar werkelijk 28 personen bijeen gevonden. Voorts zijn een aantal papieren in beslag genomen, waarmede de militaire organi- sation van het genootschap blijkt; ook heeft men eenige lijsten gevonden, waarop de namen der leden vermeld waren, en 76 cocardes aan de eene zijde groen, aan de andere wit. Verscheidene personen zijn dien ten ge- volge in hechtenis genomen en is door het gerechtshof van Nismes een onderzoek bevolen in deze zaak, welke tot dus verre niet in verband schijnt te staan met het jongste oproer te Parijs. Ook in andere steden van het zuiden des rijk, zoo als te Carcassone, moeten insgelijks nasporingen en huis-zoekingen gedaan zijn, welke schijnen aan te wijzen, dat de be- doelde zamenzwering ook hare vertakkingen tot in Parijs uitstrekte.

«In den *Moniteur* leest men, dat deze zaak in verband zoude staan met eenige overblijfselen der banden, welke vroeger in 1815, na den terugkeer van den oudsten tak der Bourbons, aan de bloedige reactie in het zuiden van Frankrijk het aanzijn hebben geschonken. Het genootschap, thans door de overheid ontdekt, had de rampzalige beginselen van dat tijdvak overge- nomen, en hield zich bereid, om die ontzetting van gewapende hulphanden te begunstigen, welke de hoofden der legitimisten, zoo als geneesd dag- blad zich uitdrukt, tegen alle waarschijnlijkheid aan, gedurig verkondigen aan de bewoners van Provence en Languedoc, wier geestdrijverij zij alsoo levendig willen houden.

«Uit Toulouse wordt gemeld, dat, ten gevolge der jongste verboden tusschen verschillende ambachtsgezellen, de bakkers zoo veel te lijden heb- ben, dat meer dan 150 derzelve de stad hebben verlaten, hetgeen op de prijzen van het brood voor het oogenblik eene nadeeligen invloed had uitgeoefend.

«Uit Florence verneemt men, dat de gravin van Lipona, de voormalige Koningin van Napels, den 19 dezer aldaar, na een smartelijk lijden van twee maanden, is overleden. Zij heeft nog den troost gehad, zich in haar laatste oogenblik door haren broeder Jérôme Buonaparte, en deszelfs dochter en schoonzoon omringd te zien.

«Volgens berigten uit Oran van den 13 dezer, zou Abd-el-Kader er eindelijk in geslaagd zijn, zich van Ain-Madi meester te maken. Het schijnt, dat deze stad niet stormenderhand is ingenomen, maar, dat de bevelhebber zich tegen bedinging van eene zeer aanzienlijke som heeft overgegeven.

«Voorts zijn de berigten uit Algiers vrij oorlogsachtig. De Arabische stammen zijn vol strijdslust, en men vreest, dat Abd-el-Kader daaraan zal moeten toegeven, om alzo den zoogenaamden heiligen oorlog tegen de Franschen te ondernemen.

«Men leest in den *Moniteur* de navolgende télégraphische dépêche: BAYONNE 26 Mei, 10 Ure. De bevelhebber generaal van de 20ste di- vision aan Z. E. den minister van Oorlog. De generaal Espartero heeft den 22 Ordonna bemagtigd; de Carlisten heb- ben Balmasada en Arciniega verlaten.

SPANJE.

MADRID 19 Mei. Eindelijk leest men de benoeming van den heer Car- a... tot minister van Buitenland- sche zaken, in de *Gaceta* van heden.

«Men gelooft, dat de Cortes binnen korten tijd wederom zullen worden bijeen geroepen.

«Uit Valencia zijn geene nadere tijdingen ontvangen; men ziet dezelve met gespannen verwachting te gemoet, doordien de gebeurtenissen aldaar in deze stad groote onrust baren.

«Men zegt, dat de troepen, te St. Sebastiaan in garnizoen, zich van Borneo hebben meester gemaakt, alwaar zij eene menigte krijgsmagten, ongeveer ter waarde van 8 miljoen, hebben oververd; deze tijding vereischt echter alleziens bevestiging.

«De Spaansche Consuls te Genèva en Nice hebben bevel ontvangen om die steden onmiddellijk te verlaten. — Dit besluit spruit daaruit voort, dat het constitutionele gouvernement door Sardinië nog niet is erkend, en dat er zich geen Sardinsch Consul in Spanje bevindt.»

ENGLAND.

LONDON 25 Mei. Te Cambridge hebben zich dezer dagen talrijke stru- denten aan verregaande ongeregelheden op het raadhuis dier stad schuldig gemaakt, om te verhinderen, dat over een adres van dankzegging, aan de Koningin, wegens haar onlangs gehouden gedrag, tijdens de ministeriële crisis, zou worden beraadslaagd.

«Heden is er door den heer Moscheles in de concert-zaal der Koningin een luisterrijk concert gegeven, waarbij H. M., als ook de grootvorst tronovulger van Rusland en Prins Hendrik der Nederlanden, zijn tegenwoordig geweest. Onder anderen, moet de heer F. Stoll, die zich sinds eenige dagen uit Am- sterdam alhier bevindt, bijzonderen bijval hebben verworven. Voornamelijk is dit het geval geweest met eene fantasie over thema's uit *Robert le Diable*, welke de kunstenaar op de gitaar voordroeg. De toeluchtingen zijn zoo aan- houdend en levendig geweest, dat de heer Stoll eene geruimen tijd heeft

was die verwenschte heers; ik stak haar in mijn' zak, rondziende, of er geene anderen op den weg waren; en schoon de nacht zeer duister was, zag ik iets, dat blonk, even als een glimworm, het was het horologie; dit nam ik ook, maar ik was geene tien passen verder gegaan, of ik werd gearrest- teerd. Het schijnt, dat de daren geene in de zakken gehad hebben.»

«Hoe was het nu verlopen, met dit horologie en die letters, welke u niet toelaten?»

«Wel, mijnheer! mijn had mij al gepresenteerd om te zien hoe be- gingen te denken.»

«Zware vermoedens reetten op PIERRE JOURNAL; zijn schoone kwam met de voetstappen van den moordenaar ommeen; het was had, wel te waar, geene bloedvlekken, maar het was pas schotgeveegd geworden en PIERRE JOURNAL ontkende deze omstandigheid niet. Overigens ging ik naar Piere- seffite, om nadere inlichtingen in te winnen. Het was waar, dat de be- schuldigde aan BETJE het hof maakte, en sedert negentien jaar bij den pachter AIGARAS woonde. Dit alles echter verklaarde zijne neigingen naar St. De- nis in geenen deele, want het scheen een ijdel voorwendsel, dat hij daarheen zou gegaan zijn, om een kleinsed te koop en, hetwelk men van hem niet verlangd, en hij niet behoefd had. Evenwel bleef JOURNAL standvastig bij deze verklaring, en sprak zich zelve nimmer tegen. Ik pleitte derhalve met veel vrijmoedigheid, en etabde den heer procureur des Konings drang- redenen tegen, met mijne eigen innige overtuiging geput.»

«Gij waart overtuigd?» vroeg eene kleine blonde dame, die met veel aandacht luisterde.

«Ja, mevrouw; ook had ik het getal van mijn proces te winnen. De beschuldigde werd vrijgesproken.»

«Vrijgesproken!»

«Ja, hij gebrek aan bewijzen: het door PIERRE JOURNAL beweerde was inderdaad zeer mogelijk. Ik had die zaak reeds vergoten, en veertien dagen waren verlopen, toen op zekeren morgen PIERRE voor mijne oogen stond. Hij was dezelfde man niet meer, dien ik in de gevangenis gezien had; hij was bleek, afgewat, en zijne weleer zoo levendige oogen waren hoi en mat geworden.»

«gant met een ander trouwen. RICHARD heeft mij weggejaagd, hij, die mij heeft gevoerd! Mijne kameraden willen niet meer met mij werken; nie- mand wil mij werk geven; men zou het zich tot eene schand rekenen, om mij de hand te reiken.»

«En hoe komt dit? vroeg ik, gij zijt vervul van hoop, waarom betoonen zich twee vrienden strenger dan de regeer?»

«Bij zwaarte eemige oogenblikken, en zelfs daarna: Daar de moorde- naar van de handelen GIRAUD nog niet bekend zijn, verbeeldt men zich te Piereffite, dat ik de misdadige ben; want zeggen zij, iemand moet het dan toch gedaan hebben, en gij mijnheer, zeggen zij, hebt het zoo weten te draaijen; dat ik er af kon komen. Het is waar, gij hebt zeer goed gepleit; maar goede Hanne! moet men mij dan den hals afsnijden, of moet ik van honger en schijnmate sterven, omdat ik ten negen ure des avonds naar St. Denis ben gegaan, en BETJE een kruisje à la Jeannette te koop?»

«Wat zal ik u zeggen, dames, vervolgde de advocaat, die man had mijne belangstelling opgewekt; hij was het leven aan mijne welsprekend- heid verschuldigd, die streelde mijne eigenlieft; hij was zonder kostwin- ning, was aflet verbooten. Wat zou er van hem worden? Ik nam hem in mijne dienst; hij is mijn knecht.»

«Hoe!» riepjen alle de dames verschrkt uit, «is het die knecht, dien gij hier hebt medegebragt?»

«Ja.»

«Hoe is het mogelijk?» zeide de gravin L. «dat gij zoo remand in uwe dienst hebt kunnen nemen en in mijn kasteel brengen; een man, die slechts het schavot is ontkomen, omdat men hem niet op heeterdaad heeft betrapt! Maar wilt gij ons allen dan doen vermoorden!»

Just in dit oogenblik ging de deur open en een knecht trad binnen, licht brengende: het was PIERRE JOURNAL. Het afgrijzen tekende zich op aller gelaatsstreken; de dames droegen tegen elkander aan, en de jagers hadden zich waarschijnlijk Hever tegenover een wild zwijn bevonden, dan tegenover dezen door de jury vrijgesproken persoon.

Nadat hij de zaal had verlaten, schepde men ruimer adem. «Welk een geleent!» weide men, «welk een afschuwelijke blik! hij heeft den lach eener *Ayahu*,»

«ARTHUR,» sprak de gravin, «ik wil niet, dat de man een oogenblik langer in mijn huis blijve.»

«Die booswicht,» zeide de kleine blonde dame; «vermeest zich het hof aan mijne kamper te maken, en de arme JULIE bemint hem.»

«Ben oogenblik,» zeide ARTHUR, «mijn verbaal is nog niet uit. Drie maanden geleden heeft men te Parijs twee misdadigers gearresteerd, die eenen moord begaan hadden; een onderzoek ten hunnen huize heeft ons dames-horologie, benevens de daarbij behoorende gouden ketting, een ring, en eene zilveren tabakdoos, doen ontdekken; alle voorwerpen, die men be- kend heeft, aan de landlieden GIRAUD toebehoort te hebben. De moorde- naars afzonderlijk ondervraagd zijnde, hebben elkander tegengesproken, elk, de schuld op den ander werpende; eindelijk hebben zij beleden, den 27 Augustus, ten 9 ure des avonds, de landlieden GIRAUD, op den weg van Piereffite naar St. Denis, te hebben vermoord. Zij zullen voor de aanstaande assises te recht staan. Zoodra deze tijding bekend werd, kwam RICHARD mij met BETJE bezoeken; beiden wilden, dat PIERRE met hen zou- te keerden, maar hij wilde niet meer leven met menschen, die hem voor een misdadiger hadden aangezien, en verklaarde, dat hij mij niet zou verlaten.

PIERRE trad nu weder binnen, om den advocaat eenen brief te overhandigen.

«Waarkijk,» sprak ERNEST L., zoo dra hij zich verwijderd had, «wij zijn omtrent dien armen jongen te streng geweest; ik heb hem nu goed aang- zien; hij is gaasch niet leelijk.»

«Hij heeft zachte en aangename trekken,» zeide de kleine blonde dame; «ik heb hem nu beter gezien, dan de eerste maal. Die ongelukkige! hoe ver- schrikkelijk moet hij geleden hebben! Het doet mij regt veel genoege; dat hij aan JULIE beleden is; laten zij te zamen trouwen. Ik geef vijftien Louis aan het jonge paar.» — «En ik zes.» — «En ik acht.» — In een oogenblik had PIERRE een aardig sommetje bijeen.

«Hij kan derhalve hier blijven, mevrouw?» vroeg ARTHUR MORNERBY.

«Wel zeker.»

«Komaan,» zeide de advocaat, «ziedaar weder eene zaak, die ik gr- wouwen heb.»

«Wel, gij hebt tegen niemand gepleit.»

«Vergeef mij, tegen het vooroordeel.»

